

Solrød Lokalhistoriske Forening

c/o Jørgen Christiansen
Østre Grænsevej 20
2680 Solrød Strand

Solrød Lokalhistoriske Forenings hjemmeside: www.solofo.dk

NR. 3 september 2014

Solrød Kommune Lokalkivs hjemmeside: www.solrødarkiv.dk

Solrød Lokalhistoriske Arkiv

56 18 19 55

Solrød Aktivitets- og Frivillighedscenter, Solrød Center 85,
2680 Solrød Strand. Åbningstid torsdag kl. 16-18

Bestyrelse:

Formand	Jørgen Christiansen	56 14 66 74
Næstformand	Bo Olsson	29 84 28 60
Sekretær	Else Haugaard-Hansen	56 16 84 11
Kasserer	Lis Hansen	56 16 93 77
Best.medlem	Kirsten Kurland	21 42 36 53
Arkæologiske gruppe:	Kjeld Ejdorf	56 14 14 87
(Kontakt til Køge Museum)		

Årskontingent: 100 kr. for enkeltpersoner
125 for husstand, forening eller organisation

Betaling af kontingent med girokort +01 - 509-9978,
ved netbank, eller kontakt foreningens kasserer:
Lis Hansen, tlf. 56 16 93 77

E-Mail adresser fra medlemmerne til bestyrelsen

Foreningen udgiver hvert år 4 blade, hvor vi bringer forskellige oplysninger.
Hvis der er en ekstra besked mellem to blade, så ville det være dejligt med jeres
e-mail adresse, så vi fremover kan bruge den, når det er nødvendigt.
Send venligst jeres adresse til: Jørgen Christiansen: joergenc@gmail.com

Redaktion Bo Olsson

Eftertryk tilladt forudsat tydelig kildeangivelse
Tryk af medlemsblad: JT-gruppen a/s, Greve landsby
Antal tryk: 275
ISSN: 1397 - 6397

**Artikel om familien Aase og Erik Friis Jacobsens
liv og levned ved Jersie Strand**

**Referat fra den årlige bustur
og
meget andet**

Referat af SoloFo's sommerudflugt 2014

Busturen gik i år, først til Sankt Bendts kirke i Ringsted.

Solen skinnede, men det var endnu tidligt da vi ankom, så vi fik lejlighed til at gå rundt om den store flotte kirke, for at se op og ned ad den, og de mange statuer som stod i græsset udenfor. Endelig blev det da tid og vi blev lukket ind i selve det flotte kirkerum, hvor vi blev placeret på de øverste stolerækker, for at høre om kirkens historie. Mange havde besøgt kirkerummet før, men der var også en del, som aldrig havde været der før.

Kurt Hartvig Petersen var vores guide på turen og enten ved han meget, eller han må have sat sig godt ind i stoffet. For vi fik rigtig meget historie indenbords, om Ringsted kloster og kirken som blev indviet i 1170, om Valdemar den Store og om hans og andre kongers grave, som stadig er under gulvet i kirken.

Undervejs kom vi også forbi Fjenneslev kirke med de to tårne.

De fleste kan nok huske sagnet om Asser Rig, som skulle i krig. Da han kom tilbage havde kirken to tårne og han forstod, at hans hustru havde født ham to sønner. Men ikke alt i historien stemte, men også det fik vi styr på.

Denne historie var vi så optagede af, at vi nær var kommet for sent til frokosten i Krebshuset.

Men det blev indhentet, ved den smarte måde personalet behandlede serviceringen af mad og drikkevarer på. Det smagte bare dejligt, men vi skulle jo videre.

Jeg vil ikke skjule, at medarbejderne kan blive særdeles interesserede i en sag – og må opfatte det som meget ærgerligt, hvis arkivet ikke formår at finde tilfredsstillende svar på de givne spørgsmål. Men sådan kan det gå - når sandheden skal frem. Arkivet har ikke svar på alt. Vi har kun de materialer, folk har afleveret til os. Et nyt eksempel: Der ønskes svar på, hvor i Havdrup en navngiven person blev født i året 1914. Faderens navn er kendt fra kirkebogen, men hverken i folketælling fra 1916 eller i ejendomsvurdering fra samme år findes denne faders navn. Ejendomsvurderingen kunne have givet os et matrikelnummer, men altså: Nej! Familien har boet til leje eller er fraflyttet ganske hurtigt. Ærgerligt.

Arkivets hjemmeside er et meget nyttigt instrument. Folk overalt i landet kan få et ganske godt indtryk af, hvad arkivet rummer og få en god fornemmelse for, hvad man kan spørge arkivet om. Og så ringer man eller mailer. Herligt at kunne hjælpe folk og få gode kontakter!

EFTERLYSNING! Hvor bliver tidsbillederne af?

På generalforsamlingen kom jeg med en opfordring til, at nogle af alle de mennesker, der er flyttet til Solrød fra ca. 1960 og fremefter, prøver at skrive noget om det.

Jeg udleverede en del sedler med stikord til et sådant tidsbillede. Jeg håbede selvfølgelig, at mange vil sætte sig og skrive deres historie om, hvorfor det blev her o.s.v. Bagefter vil vi finde ud af, hvordan vi kan bruge de „tidsbilleder“

Jeg har også henvendt mig direkte pr. telefon til en del og fået en lille smule respons.

Jeg håber, at når sommervarmen er slut, vil der komme en del „tidsbilleder“

Mange hilsner fra Else

elsehh@mail.tele.dk

Nyt fra arkivet

af Kurt Hartvig Petersen

Lad mig starte med at rette en misforståelse. Lokalarkivet tilhører ikke Lokalhistorisk Forening. Lokalarkivet tilhører Solrød kommune. Det skulle også tydeligt fremgå af navnet: *Solrød kommunes Lokalarkiv*. Efter aftale med kommunen varetager frivillige og ulønnede medlemmer af Lokalhistorisk Forening den daglige drift af arkivet. Sådan er det.

I kalenderåret 2014 er der lige nu oprettet 59 nye journaler. Vi har altså modtaget 59 nye sæt lokalhistoriske arkivalier, der nu befinder sig i pæne arkivkasser i arkivets magasin og som er nemme at finde frem via opslag i arkivets database

Som eksempler på nye afleveringer kan jeg nævne et sæt billeder og notater, der vedrører førstelærer i Havdrup Peter Petersen, der var i embedet fra midten af 1920'erne til midten af 1960'erne og som var en særdeles respekteret og initiativrig mand, der var aktiv på mange felter. Han var fx hovedmand i oprettelsen af en biblioteksforening – før biblioteker blev en offentlig affære.

Interessante er også en stribe skudsmålsbøger fra slutningen af 1800-tallet. De stammer fra familien Soldath i Havdrup. I skudsmålsbøgerne registrerede sognefogeden landbotyendes arbejdssteder og flytninger, og bøgerne var særdeles forhadte og blev betragtet som indgreb i folks personlige frihed. De blev da også afskaffet i 1921.

Et sæt protokoller, der siger meget om det lokale foreningsliv, er afleveret af Arbejdernes Radio- og Fjernsyns klub for Jersie-Solrød. Protokollernes fortæller om aktiviteterne i årene 1956- 91.

Arkivets medarbejdere tager imod og ordner lokalhistoriske materialer. Men medarbejderne varetager også en anden og nok så interessant funktion: Vejledning af medborgere og institutioner, der ønsker at udnytte arkivets materialer. Interesserede henvender sig i åbningstiden, og i mangfoldige tilfælde lykkes at finde de billeder, protokoller eller notater, der ønskes. Men mere og mere ser vi, at arkivet kontaktes via telefon eller mails, og det bliver så udgangspunktet for en proces, hvor den medarbejder, der tager imod henvendelsen, går i gang med en søgning i database, skuffer og skabe for at finde tilfredsstillende svar. Det udvikler sig undertiden til en omfattende mail-korrespondance, og ikke sjældent kan arkivet scanne billeder og kopier af materialer og sende dem via mails til en eller anden afkrog af Danmark.

Næste punkt var Sorø Akademi

Da bussen drejede rundt om hjørnet, var det første vi så, et helt nyt byggeri, nemlig ”den runde” ”Videncenter på Sorø Akademi”, som lå midt i det grønne, med en sø i baggrunden.

Vi stod ud af bussen og gik forbi skolen og ind i Sorø Klosterkirke. Også et flot kirkerum af en hvis størrelse og ligeledes gravkirke. Gravkirke for Hvideslægten.

Også her blev vi bænkedet og fik et foredrag af Kurt, inden vi selv gik rundt for at se de mange finurligheder, som der er så mange af i kirken.

Til sidst gik vi ud og hen bag kirken for at høre, om digteren Bernhard Severin Ingemann og hvor vi også blev lokket til, at synge et par salmer med tilknytning til Ingemann.

Turen hjemad foregik med bare lidt stille småsnak om dagens mange indtryk. En god dag og en god tur.

Referent Bo Olsson

Arrangement, Tirsdag den 28. oktober 2014

De slesvigske krige 1848-50 og 1864 vil være emnet i et billedforedrag kl. 19.00 i Aktivtetscenteret.

Bent Hartvig Petersen vil fortælle om borgerkrigen mellem Danmark og de oprørske hertugdømmer Slesvig og Holsten og om den danske sejr efter 3 års krig i slaget ved Isted den 25. juli 1850. Slagene ved Bov, Slesvig og udfaldet ved Fredericia er gået over i historien, og navne som Olaf Rye, Schleppegrell og Helgesen huskes.

De politiske problemer blev ikke løst af denne sejr, og det førte lige frem til den ulykkelige krig i 1864, som endte med at vi mistede begge hertugdømmer til Preussen og Østrig, hvorved den danske stat blev reduceret med 40 % af sit landområde.

Vi mindes 150 års jubilæet for tilbageetoget fra Dannevirke, stormen på Dybbølskanterne og erobringen af Als. Det endelige danske nederlag blev beseglet ved fredsforhandlingerne i London.

Aase og Erik Friis Jacobsens liv ved Jersie Strand

Artiklen er skrevet ud fra et interview af parret i deres hyggelige hjem den 5. marts 2014 og når man har læst nogle af de foregående artikler her i bladet, er det ligesom at nogle brikker efterfølgende falder på plads.

Denne historie begynder med, at Aases forældre, i 1937, køber et sommerhus på Østre Grænsevej i den daværende Jersie – Kr. Skensved kommune. Et mindre sommerhus i træ med facader af eternitplader. Men en type sommerhuse der var bygget mange af i området ved stranden og måske har én person købt grundene op og ladet husene bygge, men det ved vi faktisk ikke.

Aases forældres sommerhus kan dog ikke have været bygget færdigt, for hun husker, at der blev gravet kælder ud, med en klap i gulvet, så man kunne komme derned, uden at gå i gården, eller man kunne også gå ind i gården og ned ad trappen.

Før krigen brugte Aases familie kun huset på Østre Grænsevej som sommer-hus, men under krigen flyttede de uden videre herved, til Jersie Strand, permanent og brugte det som helårshus.

Hun husker, at under anden Verdenskrig blev Warnemünde bombet. Familien var gået i kælderen og lyden fra bombardementet forplantede sig gennem havet og jorden til kælderen, så faderen troede, det var København, der blev ramt, så tydeligt var det.

På en stikvej, til Østre Grænsevej, ligger numrene 32 til 36 og på hjørnet af stikvejen boede en familie som hed Zingraff og der var også et hus som hed "Gulspurven".

Til højre var der en stor gul bungalow, hvori boede en familie Jespersen og altså bagved også "vor" families sommerhus, men i dag er næsten alle husene udskiftede med nye.

Formandens hjørne

Ja, det var den sommer og sikken en, det kan da ikke blive bedre. Dette er altså skrevet midt i juli og med udsigt til varme og hedebløge. Men efteråret nærmer sig og når I sidder med dette blad er Fritid i Solrød og Solrød Kulturuge et overstået kapitel, forhåbentlig et vellykket et. Vi havde jo også en dejlig udflugt til kirkerne i Ringsted, Fjenneslev og Sorø og hvad kan vi så mere byde på?

Det afhænger lidt af medlemmerne, vi har allerede skemalagt et foredrag af Bent Hartvig Petersen tirsdag den 28. oktober kl. 19.00 i aktivitets- og Fritidscentret og vi har nok noget på bedding til foråret, men vi vil meget gerne have noget input fra medlemmerne. Hvad vil I gerne høre om, hvor vil I gerne på udflugt til og så videre. Send mig en mail hvis I har nogle ønsker, det vil gøre det lidt mere spændende.

Hvis I mangler noget at lave iøvrigt, kan I jo skrive jeres erindringer om jeres tid i Solrød kommune, som Else Haugaard-Hansen opfordrede til på generalforsamlingen og I er meget velkomne til at komme ned på arkivet og hjælpe med at se på gamle billeder, dem har vi mange af, uden identifikation og der forestiller vi os i arkivet, at der må være nogen der kender nogen. I kan jo også sende mig jeres mailadresse! eller gå ind på Solofos hjemmeside eller arkivets, der er meget spændende at finde der.

Rigtig godt efterår

Som skrevet i sidste nummer af vores blad blev Solrød Lokalhistoriske Forening tildelt penge fra Super Brugserne i Havdrup og Solrød.

vi senere ser på billeder, springer ét i øjnene og Erik kommer i tanke om en historie fra 1971

Børnene gik på Jersie skole og når de nåede en vis alder, havde man en tradition på skolen med at sende dem på skitur til Norge. Og nu var turen kommet til sønnen Poul-Erik. Men, siger Erik, de manglede en voksen, så jeg meldte mig til, som en slags ekstralærer.

Der var dog nogle ting.

For det første kom vi med en færge, der lige var rigget til, da færgen ”Prinsesse Margrethe” var sejlet på skæret af ”Kullen”, natten før vi skulle af sted til Norge. Så vi kom med en båd, man lige havde hevet ud af mølposenovre i Esbjerg og rigget til i løbet af natten.

Således stod alt spisebestikket, bl. a., ude på gangene, da vi gik ombord. Så sejlede vi.

Og da vi var kommet op omkring ved ”Kullen” var der sket et eller andet. Vi sad og hyggede os, børnene havde spist pølser og alt var i orden. Pludselig siger Hans Egebjerg: Det er da i grunden underligt, nu er det anden gang jeg ser ”Kronborg”!

Det viste sig, at den ene motor var gået i stå og at man ikke havde turdet fortsætte og derfor vendte om og sejlede tilbage med retning mod København. Så fik man motoren i gang igen og drejede rundt således, at båden endnu engang sejlede mod Oslo.

Fortsættes i næste nummer...

Alle gårdene i Jersie landsby havde fra udskiftningens tid, omkring år 1800, en strandlod.

En strandlod, som man ikke mente, havde den store værdi, da jorden ikke var særlig frugtbar, men kun kunne bruges som græsningsareal for får.

Men det var strandlodder som efterhånden blev mere værdifulde, da de blev solgt fra som sommerhusgrunde til borgerskabet fra Roskilde og København.

Oprindeligt hørte jorden på den søndre side af Østre og Vestre Grænsevej til matrikel nr.9, af Jersie by og sogn, Malesgård. Denne gårds historie som vi lige for nylig har læst om, i vort sidste nummer af Solrød lokalhistoriske Forenings blad.

Efter Beth og Ejner Sørensen blev gift i 1937 og overtog Malesgård, flyttede hans forældre, Petra og Emil Sørensen i aftægt i et hus på Vestre Grænsevej nr. 3. Det er det gule hus, der ligger som andet hus fra, hvad de gamle Solrødborgere kaldte, ”Betonvejen”.

Og så var det, fortæller Aase, at når min mor var hjemme og ikke havde så meget at tage sig til, så gik hun somme tider over og snakkede med Petra og Emil. Og ligeledes, er vi også altid kommet oppe på gården hos Ejner og Beth.

Aases far, som ejede firmaet B. P. Hansen & søns lastbilforretning, Rosenborggade 5, i København, havde også kontor samme sted.

Og Aase skulle nu gå i skole på Zahles seminarieskole, der som bekendt ligger i nærheden, nemlig i husene mellem det gamle Grønttorv og Nørreport station.

Hun tog altid de røde DSB - busser ind til byen og hjem igen. På den tid var der mange passagerer der jævnligt kørte med bussen, flere havde sågar faste pladser. Børn sad selvfølgelig altid i bagenden eller bivognen selvom den gyngede meget og de ofte blev dårlige. Men der havde Aase som stor pige luret, at hvis et barn blev dårligt, så skulle barnets hoved ned mellem benene, så holdt man på nakken og sagde: Prøv at rejs hovedet op, så kommer blodet tilbage.

Hun husker også tydeligt da politiet blev taget. Da ringede hendes far over til skolen og sagde at Aase straks skulle komme over på kontoret. Der fik hun, af en mand der var ansat på kontoret, udleveret en herrecykel og en tegning over, hvilken vej hun skulle køre hjem til

Jersie Strand. Og som hun siger, det var noget af en sag, for undervejs hørte hun et forvarsel, altså et forvarsel som betød, at man senere skulle gå i kælder. Men hun kørte og kørte og må være kommet forbi de tyske vagter ved Mosede Fort, for hun hørte ikke det endelige varsel, nemlig: "At de skulle gå i kælderen".

Men bortset fra disse episoder var der ingen luftalarm hernede og man kunne godt gå over til Petra og Emil Sørensen på Vestre Grænsevej, også selvom der ellers var uro i landet.

Jeg var i øvrigt, siger Aase, i København tilfældigt, da Shellhuset blev bombet. Min mor og jeg var oppe hos frisøren på første sal på Strøget.

Efter krigen købte Aases far 1½ tønne land ovre på Vestre Grænsevej, formentlig i forbindelse med en nyudstyknings og måske også fordi at, "jord kan man da altid sætte penge i".

Han købte stykket der ligger med stikvejen, med numrene 7-9-11-13 og stykket derefter, hvorpå

han så placerede sit store rødstenshus i midten, nemlig i nummer 13. Huset er i dag fildet, men udhusets skorsten er stadig rød.

Aases far byggede et hus ved siden af til sønnen, ud mod Vestre Grænsevej, men senere da han rejste til USA købte noget familie huset. Huset eksisterer ikke mere og der er blevet bygget et andet på grunden.

Men Erik har jo også en historie.

I 1949 kørte hans far og bror med bussen fra København og steg først af i Karlsunde, for de havde set en annonce om et hus som var til leje der. Det var et gammelt hus som hed Fuglehuset. Et gammelt Schweizerhus, sådan et kuk - hus som vist ligger der endnu.

Men det var åbenbart ikke lige sagen, for de fortsatte herved og pludselig stod de foran Bjørkmans iskiosk.

Hvem var Bjørkman?

Bjørkman var en kæmpe. Han har været med i film som... dørmænd og mange andre ting og... han var stor og når han lå dér i sit vindue i iskiosken, så kunne man godt få øje på ham.

Men Aases far havde det ikke godt med alt det em i køkkenet, så derfor byggede jeg en lille udbygning til sommerhuset, så kunne vi også passe os selv.

Men nu var det sådan, at vi skulle udenom selve huset, for at komme til udhuset med efterhånden både Poul-Erik og Ingelise.

Derfor byggede jeg en hel fløj på og der blev brudt igennem med glasdøre og så pludselig havde vi selv et lille køkken der.

Som jeg altid sagde, når man er håndværker, kan man da forholdsvis nemt lave sådan et lille udhus.

Og sådan var det, til vi købte tømrerværkstedet på Jersie Kystvej i 1968.

Nu skulle der etableres egen virksomhed.

Eriks far havde haft værksted på en fabrik omkring Tagensvej og da denne fabrik lukkede, blev de ligesom hjemløse.

På Frederiksberg havde Eriks forældre og en onkel og tante to ejendomme, hvorimellem der nu blev bygget en tredobbelt garage. Ejendommene blev solgt fra, mens de lejede to af garagerne, som derefter blev brugt til værksted.

Men det var uholdbart, for der var ingen varme i garagerne og petroleumsovn og træspåner var en dårlig kombination.

Imidlertid lukkede den daværende ejer, en tømrer ved navn Abrahamsen, sit værksted på Jersie Kystvej.

Derefter tog den forrige ejer, tømrer Møller, værkstedet tilbage; denne tømrer som måske har været den person, som har bygget mange af sommerhusene hernede.

Senere solgte tømrer Møllers enke værkstedet videre til Aase og Erik, og fortæller Erik, vi havde det indtil 1974, hvor vi måtte lukke på grund af energikrisen. Men indtil da, havde familien rimeligt gode kår at leve under. Da

Jeg gik stadig hjemme, fortæller Aase, og en dag så jeg en dame som stod og fortalte om den nye mode med "Carmen-curler", inde i "Illum."

Det der, tænkte jeg: Det kan jeg gøre bedre. Jeg talte med en repræsentant, som sagde, at jeg skulle skrive en ansøgning og sende den til firmaets hovedkontor i Kalundborg. Men jeg fik ikke rigtigt gjort noget ved det.

Så ved juletid gik jeg gennem den indre by og på Strøget, der lå sådan en pæn forretning med "Carmen-curler" og jeg gik derind. Jeg spurgte om de måske havde brug for noget juleassistance?

Joh måske!

Inde bag ved sad den repræsentant, som jeg havde talt med i sommers. Han kunne godt huske mig grundet alle de telefonnumre han havde fået af mig.

Jeg fik udleveret halvanden side om Carmen curler og allerede om mandagen kunne jeg begynde som demonstratrice, inde i Stormagasinet "Anva".

Vores søn, Poul-Erik, var nu så stor, at han godt kunne klare sig selv. Og en af mine veninder tilbød at passe vores datter, Ingelise, imedens, så derfor kunne jeg begynde i parfumeafdelingen i "Anva" stort set med det samme.

Lederen af parfumeafdelingen var en meget pæn og meget statelig dame, og det passede mig fint.

Jeg selv havde en fin guldkjole på med strikket guldkrave samt en mørkerød rose, som jo var Carmens logo.

Jeg rullede håret op på nogle damer, satte curler i og fortalte og snakkede og snakkede og... pludselig var der én der stod og blinkede til mig. Bagefter kom hun hen til mig og fortalte, at hun var fra "Carmen-curler" og at alt var i orden. Jeg måtte dog ikke sige noget nedsættende om andre firmaers produkter.

Jeg havde bare snakket og snakket og fortalt fruene, at de behøvede da ikke at købe lige nu, de kunne da bare komme igen.

Men så ville "Carmen" have, at jeg skulle demonstrere for deres produkter i "Lyngby Storcenter". Det ville jeg ikke.

Nu havde jeg stået og reklameret for "mine" curler inde i "Anva", så ville jeg også have den handel med.

Jeg fik lov til at blive der.

Men for at vende tilbage til Jersie Strand, så var det mens vi boede på Østerbro, vi fik bygget annekset til Aases forældres sommerhus, fortæller Erik.

For der skulle koges bleer, det gjorde man nemlig dengang.

Og de kom i snak med ham men, nej, han havde ikke rigtigt noget til leje, men han havde altså et hus nede på Vestre Grænsevej nr. 9. Det var alle tiders hus, fuldt møbleret og lige til at flytte ind i.

Jah, men hvad skulle det dog koste?

Det skulle koste 25.000 kr.

Det var mange penge dengang, fortæller Erik. Min far var selvstændig, men havde ikke så meget at lave, men havde dog to mand i arbejde. Og min bror var nyuddannet ingeniør.

Men de sprang så alligevel til og købte det.

Vi flyttede herved med det samme fortæller Erik og allerede i 1950 skulle jeg i lære og gik og ventede på at få en læreplads.

I mellemtiden fik jeg et job som høstarbejder hos en gårdmand Just.

Han boede oppe på hjørnet af Fredensbovej og Gl. Tåstrupvej. Det var sådan en gammel rød gård med stråtag. Når man var høstarbejder dengang, arbejdede man med høtyv. Det var hårdt arbejde, men når det så var frokost, kørte jeg som regel hjem og spiste.

En dag lagde jeg mig ud på græsplænen med en stak Glenn Miller-plader og spillede dem på min rejsegrammofon. Naboens datter fór rundt og skruede på sin radio, irriteret over at hun ikke kunne finde programmet med den gode musik.

Dengang brugte man, når man fik nye naboer, at invitere dem ind til sig for at byde dem velkommen til kvarteret.

Vi blev da også inviteret og vi unge faldt i snak og da vi begge kunne lide at danse, endte det med at jeg havde fået mig en ny dansepartner.

Så det tog stille og roligt sin udvikling.

Jeg kan også huske at hendes cykel var godt rusten og jeg tænkte, at den trængte til lidt kærlig pleje.

Så jeg pudsede og pudsede den og gjorde den fint i stand (Hvad gør man ikke for...)

Men, pludselig sagde hun, at jeg skulle have noget for det. Nej, nej, det skulle jeg da ikke og så spurtede jeg af sted og hun spurtede bagefter. Så smed hun et marcipanbrød i nakken på mig og siden har vi så kendt hinanden.

Denne begivenhed fandt sted, på stikvejen, i nummer 9. De øvrige numre, 7, 11 A, 11 B og 13 ligger også på stikvejen. Det er godt nok andre huse der ligger der i dag, men numrene passer i historien.

Ovre på Ventegodtsvej boede en grosserer Kjærgaard. Han kunne godt tænke sig at spille tennis. Men der var ikke plads til tennisbane på den grund han beboede.

Vestre Grænsevej var på den tid blot en lille stump markvej og gik ikke igennem til Tåstrupvejen, ej heller var der en Uglegårdsskole, næh der var blot enge og marker med køer på begge sider af vejen.

Men på den vestre side af Aases fars 1½ tønede land gravede grossereren ud og anlagde en tennisbane og så kunne man spille tennis her. Sådan noget kunne godt lade sig gøre dengang.

Senere tog udviklingen fart og der begyndte også at komme sommerhuse på Solrøds side af Vestre Grænsevej og senere kom benzinstationen med ”Bjørns Autoværksted”. Den lå hvor OK- tanken ligger i dag.

Nå, men tilbage til Hans Just! Kendte du ham?

Nej, siger Erik, det var der ingen der gjorde. Han var en meget speciel mand, meget retskaffen og han havde en sød kone.

Der lærte jeg at drikke kærnemælk, for det fik man, når man havde pause der.

Han sagde: Sku’ vi ikk ha noget kærnemælk? Og det fik vi så!

Han havde jo marker ud til, ja, her hvor der er blevet bygget mange huse!

Ja, Ankerhusegrundene, grundene på Snerlevangen og måske også Maglekæret.

Men i 1950 kom jeg i tømrerlære hos en tømrermester i Valby. Han var ikke særlig ædruelig og når han blev gal i hovedet, så slog han. Det ville jeg ikke være med til og derfor skiftede jeg til en anden mester.

I 1954 blev jeg da udlært. Og samme år kom jeg ind som soldat og det blev jeg færdig med i 1956.

Spørger: Hvor gik du på Teknisk skole?

Jeg gik på Frederiksbergs tekniske skole, da jeg på det tidspunkt boede der, bag ved Diakonisse-stiftelsen.

Det min familie havde her ved Jersie Strand, var kun til om sommeren, siger Erik, men Aases familie boede hernede hele året.

Da Aase var færdig med skolen, kom hun ind i noget der kaldtes ”Mariaforbundet”. Det var en slags husholdningsskole på Frederiksberg og vi

blev kaldt ”Mariehøns”. Første år, fortæller hun, lærte jeg at lave mad, andet år var jeg tre måneder på Rigshospitalets børneafdeling, tre måneder på voksenkirurgisk afdeling på Diakonissen og tre måneder med finere madlavning. Men mens jeg var på Rigshospitalet, fik jeg pådraget mig noget vandecksem imellem fingrene. Det gjorde hospitalet ikke noget ud af, de sagde bare, at jeg skulle have et mere tørt arbejde.

Det ville med andre ord sige, at jeg nu ikke kunne blive frisør, eller sygeplejerske, eller... ja, så måtte jeg nødvendigvis vælge noget andet, og jeg valgte da at tage et bogholderikursus.

Senere var jeg ansat på dagbladet Børsen og gik samtidigt på aftenskole til kosmetolog. Når jeg kom derfra klokken ni om aftenen, var Erik taget fra Frederiksberg ind til Vesterport, hvor han og jeg mødtes. Så var vi lige oppe et sted i nærheden for at få en kop kaffe, inden han fulgte mig over til S-toget. Bagefter kørte jeg så hjem til Gentofte, hvor jeg boede på det tidspunkt.

Men nu havde jeg trods alt taget et bogholderikursus og var blevet udlært skønhedsekspert og fik herefter arbejde i ”Helmersens frisørsalon” i det der hed ”Bad København”. En institution som lå bag Palads Teatret. Det var et meget kendt sted på den tid, med både frisør, manicure og pedicure og medens jeg var der, lærte jeg også at klippe og i det hele taget at ordne hår.

Vi blev gift i 1956, fortæller Erik, og dengang skulle man være gift for at få en lejlighed. Lejligheden, som vi fik, lå på førstesalen i en villa bag ved KB - hallen. Det var en 1½ værelses lejlighed. Vi havde det nu meget hyggeligt og vi gjorde den i stand, som vi nu kunne få lov til af ejeren. Da vi fik olieamin i stedet for kakkelovn, fik jeg lov til at trække et kobberrør hele vejen ned til kælderen, hvor petroleummen står, så kunne jeg bare tænde for pumpen og så passede kaminen fuldstændig sig selv, som om vi havde centralvarme.

Jeg gik hjemme i syv år fortæller Aase, for selvom vi havde tilmeldt vores første barn, Poul-Erik, til vuggestue og børnehave, fik vi ingen plads.

Men da vores datter Ingelise kom til i 1961 var det nødvendigt med mere plads.

Derfor flyttede vi til Livjærgade nr. 35, på Østerbro. Det var en andelslejlighed efter et dødsbo og det kostede 1850 kroner i andelsbevis, samt ca. 10.000 til at gøre lejligheden i stand og som Erik, som håndværker, selv kunne gøre klar.

Parret købte en ny olieamin magen til den, som de havde haft i lejligheden bag KB - hallen, men her fik de ikke lov til at trække kobberrør til kælderen, men måtte i stedet bære olien op i dunke.